

Η ψηλάφηση του Αναστημένου Χριστού στην εποχή του πρώιμου τεχνητό-κοσμου και της τεχνητο-θρησκείας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

• Τοῦ Μητροπολίτη Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως & Πολυκάστρου Δημήτριου

Ὁ Ἀναστημένος Χριστός εἶναι ἡ πίστη μας καί ἡ ζωή μας.

Τό φωνάξαμε τόσες φορές (ἀντιφωνικά καί πολυφωνικά) τήν πρώτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα.

«Ἀνέστη Χριστός —ἀνέστη!— καί ζωή πολιτεύεται».

Καί πάλιν καί πολλάκις «Χριστός ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!»

Γιατί τό βροντοφωνάζουμε τόσες πολλές φορές;

Γιά νά πεισθοῦμε ἐμεῖς; Ἀσφαλῶς και ὄχι.

Ἐπί 2.000 χρόνια, μέσα ἀπό ἐξωτερικούς διωγμούς καί ἐσωτερικά πλήγματα, ἡ Ἐκκλησία ζεῖ ἐνωμένη μέ τόν Χριστό, χάρις στό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐπιβεβαιώνει τήν ἀναστάσιμη δόξα τῆς μοναχικῆς Σταυρώσεως τοῦ Θεοῦ, διά μέσου τῶν ἀμέτρητων δικῶν Της ἱστορικῶν σταυρώσεων.

Μέ αὐτές τίς ἀναστάσιμες σταυρώσεις ἡ Ἐκκλησία ἀπέδειξε ὅτι πράγματι “θέλει νά εἶναι...” καί “εἶναι σῶμα Χριστοῦ”. Καί τήν ἐμπνέει θεϊκά τό Ἅγιο Πνεῦμα, τήν “ναοδομεῖ” τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τό “Χριστός ἀνέστη” κηρύσσεται μέσα κι ἀπό τίς ἐπιβεβαιώσεις τῆς ἐθελοσταυρώσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Τά ἅγια λείψανα, οἱ ἅγιες εἰκόνες, ἡ ἁγιασμένη ζωή, ἡ σταυρωμένη ὑπομονή τῶν ἀσθενειῶν καί τῶν θλίψεων, οἱ ταλαιπωρίες τῶν ἁγίων (ἡ σταυρωμένη θλίψη τοῦ βίου τῶν Ἀγίων) καί τά θαύματα τῶν ἁγίων (ἡ ἀναστάσιμη ἀπάντησή τους ἐν ζωῇ καί μετὰ θάνατον), ἡ θεολογία τῶν Πατέρων τοῦ σώματος τῶν πιστῶν (δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας), ἡ ζῶσα ἐλπίδα τῶν ἁγίων, ὁ δοξασμός (ἡ χαρίτωση καί θέωση) τῶν ἁγίων, ὅλα εἶναι κηρύγματα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μέ τό στόμα καί τήν ζωή τῆς σταυρωμένης Ἐκκλησίας.

Ὁ Χριστός μας δέν σταυρώθηκε γιά τόν ἑαυτόν Του οὔτε φανέρωσε τόν ἑαυτόν Του ἀναστημένο πρὸς χάριν Του. Ἀλλά φανερώθηκε μέ τήν ἔσχατη ταπείνωση καί φανέρωσε τήν θεϊκή μεγαλωσύνη Του γιά τήν δική μας ἐνσωμάτωση στήν Ἀνάστασή Του, γιά τήν δική μας ἁγιο-Πνευματική ἀνάσταση καί τήν δική μας μελλοντική κοινή ἀνάσταση.

Μάλιστα, ἀπό τήν μεγάλη Του θεϊκή (θεανθρώπινη) ἀγάπη γιά μᾶς, ἔδωσε (καί δίνει) συνεχῶς εὐκαιρίες Ἀναστάσιμης κοινωνίας μαζί Του.

Τό πρωτοκήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας ἦταν ὅτι:

στόν Χριστό ἐκπληρώθηκαν ὅλες οἱ προφητεῖες τῆς Π.Δ.

αὐτός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ πού ἐνανθρώπησε

σταυρώθηκε γιά μᾶς καί ἀναστήθηκε αὐτεξούσια

αὐτός εἶναι ἡ μοναδική μας παγκόσμια σωτηρία.

Στό ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ καί μέ τήν χάρη πού τούς ἔδινε ὁ Ἀναστημένος Χριστός (καί τήν λάμβαναν χάρη στήν ἐνεργό παρουσία τοῦ Πνεύματοςμετά τήν Ἀνάληψη καί τήν Πεντηκοστή), οἱ Ἀπόστολοι ἔδειχναν παντοῦ “τά σημάδια τῆς Ἀναστάσεως”, “τήν δύναμη καί ἐνεργό παρουσία τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ”. καί τό διαλαλοῦσαν ἀτρόμητοι (λέγοντας: “Αὐτόν πού ἐσεῖς σταυρώσατε καί ὁμως ἀναστήθηκε,αὐτός γιατρεύει καί θεραπεύει δι’ ἡμῶν”).

Γιά νά φθάσουν ἐκεῖ οἱ Μαθητές, ὥστε νά γίνουν Ἀπόστολοι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ

Σταυρωθέντος Χριστοῦ —σέ ἕναν κόσμο πού εἶτε Τόν ἀπαρνήθηκε (καί Τόν σταύρωσε) εἶτε Τόν ἀγνοοῦσε— πέρασαν ἀπό μιά διαδικασία προετοιμασίας, ἀνάκρασης μέ τήν προσφερόμενη σωτηρία, κοινωνίας μέ τόν σαρκωμένο Σωτήρα, καθάρσεως τῶν καρδιῶν μέσα ἀπό μιά διαρκή σταδιακή Κυριακή κατήχηση. Αὕτη ἡ προετοιμασία ἦταν προετοιμασία καθάρσης ἀπό κοσμικούς ἐθισμούς (παλαιο-Ἀδαμικῆς αὐτάρκειας, αὐτονόμησης καί κενοδοξίας), καθάρσης ἀπό κοσμικές ἐπιθυμίες (ἰδιοτέλειας καί ἐγωισμῶν), καθάρσης ἀπό κοσμικά πάθη (ἐμπαθοῦς αὐτοαναφορικότητας).

Ἐπί τρία χρόνια ὁ Κύριος τούς χάριζε τήν εἰσαγωγική χάρη τῆς καθάρσεως καί τοῦ φωτισμοῦ, τῆς ταπεινοφροσύνης καί μετάνοιας, τῆς προσευχῆς καί τῆς μετοχῆς σέ δωρεές Ἁγιο-Πνευματικές, ὥστε νά ξεπεράσουν τόν μεγάλο πειρασμό τῆς ὀριακῆς κοσμικῆς κακίας ἔναντι τοῦ Διδασκάλου τους καί Κυρίου. Πρίν τήν Σταύρωση ἔχουμε τήν μεγάλη προετοιμασία τους, πρῶτα μέ τήν φανέρωση τῆς θεϊκῆς δόξας (τήν ἑκτακτη φανέρωση τῆς Μεταμορφώσεως), ἔπειτα μέ τήν μυσταγωγική ἀναγωγή στήν τελειότητα τῆς χριστολογικῆς μεθέξεως (ὅπως τήν καταγράφει ὁ Ἰωάννης ἀπό τό ιγ/13ο μέχρι τό ις/16ο κεφάλαιο) καί τέλος μέ τήν ἀνάβασή τους στό “ὑπερῶο τοῦ μυστηρίου” μέ τήν προσευχή ὑπέρ αὐτῶν (ιζ/17ο κεφάλαιο), μέ τήν ἁγία αὐτοαναφορά τοῦ Κυρίου στόν Πατέρα πρίν τήν σύλληψη.

Οἱ Μαθητές ζυμώθηκαν μέ τόν Κύριο διά τῆς θείας Χάριτος, ὥστε ἀπό “κοσμικοί” νά γίνουν καί νά ἀθλοῦνται νά παραμένουν “πνευματικοί” καί “θεόφρονες” “ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός” (ἐν τῇ χάριτι τῆς υἱοθεσίας ἀπό τόν Πατέρα). Ὅσο βρισκόταν μαζί τους, τούς ἐκάθηρε διαρκῶς, τούς ἐφύλασσε ἀπό τά ἐνεργήματα τῆς πτώσεως καί τούς πειρασμούς τοῦ διαβόλου (πρβλ. τήν προσευχή Του “ἐγώ ἐτήρουν αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου... «πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς» Ἰω. κεφ. 17).

Θά περνοῦσαν τήν ἀφόρητη δοκιμασία τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας τους ἐμπρός στό μυστήριον τῆς ἐθελοσταυρώσεως τοῦ Διδασκάλου καί Κυρίου τους, τῆς δικῆς τους φυσικῆς καί γνωμικῆς ἀνθρώπινης δειλίας (ἐκτός ἀπό τόν Ἰωάννη τόν παρά τῷ σταυρῷ, λόγῳ τῆς παρθενικῆς καρδιακῆς του καθαρότητος).

Ἀλλά θά ἔφθανε ἡ ὥρα νά ἐκπληρωθοῦν ὅλα ὅσα παρεκάλεσε ὁ Κύριος τόν Πατέρα Του πρίν τήν σταύρωσή Του. Θά ἔφθανε ἡ ὥρα νά δοῦν τόν δοξασμό τοῦ Κυρίου τους ἀναστημένου καί ἀναλαμβανομένου καί ἐστῶτος ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός. Θά ἔφθαναν(θά καταξιῶνονταν) μέσα στήν ἄληκτη θέωση τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὁ Θωμᾶς ἀποζητοῦσε νά ζήσει τήν θεωρία τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου, ὅπως καί οἱ ἄλλοι. Αὕτη ἡ ἐπιπόθηση σήμαινε καθαρμένη καρδιά πού μπορούσε νά φθάσει νά ζήσει, νά καταξιωθεί, νά ἐλεηθεῖ μέ τήν θέαση τοῦ Κυρίου ὡς θεουργοῦ ζωῆς καί

θεουργοῦ φωτός. Γι' αυτό καί ὁ Θωμᾶς, δέν χρειάζεται νά ἀγγίξει αἰσθητά τόν ἐμφανιζόμενο Κύριο. Μόλις θεᾶται τόν Κύριο, μόλις ἀκούειτόν Κύριο, Τόν θεολατρεύει καί Τόν θεολογεῖ. Τόν ἀγγίζει ἀγιοπνευματικά, διότι εἶχε καρδιά καθαρή, ζῶσα μέ τήν ἐπιπόθηση τῆς θέας καί τῆς κοινωνίας τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου. Καί Τόν ὁμολογεῖ Θεό καί Κύριό Του. Ὁμολογεῖ αὐτό πού ζεῖ σέ κοινωνία μέ τόν Ἀναστάντα.

Τό Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα (ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην, 20: 19-31) μᾶς θυμίζει τό μεγάλο θαῦμα τῆς θεϊκῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί τήν μέθεξη τῶν Μαθητῶν στό θαῦμα αὐτό μέσα ἀπό τήν “ἀνάκρασή” τους μέ τήν δόξα-χάρη-φωτισμό πού μετέδιδε σ’ αὐτούς ὁ Κύριος, προαγιάζοντάς τους τά πνευματικά καί τά σωματικά αἰσθητήρια, ὥστε νά γίνουν δέκτες μόνιμοι τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀπόστολοι τῆς ἐν Χριστῷ θεώσεως καί σωτηρίας.

Μᾶς θυμίζει τόν Χριστό πού φανερώνεται (μέ κλεισμένες πόρτες) στό χῶρο συνάξεως τῶν Δέκα Μαθητῶν χωρίς τόν Θωμᾶ. Μᾶς θυμίζει τόν Χριστό πού πάλι φανερώνεται μετά ὀκτώ ἡμέρες (μέ κλεισμένες πόρτες) στό χῶρο συνάξεως τῶν

Ἐνδεκα Μαθητῶν μαζί μέ τόν Θωμᾶ. Καί, μιλώντας στόν Θωμᾶ ἐνώπιον τῶν ὑπολοίπων, δείχνει ὅτι ἀκούει καί βλέπει καί γνωρίζει τά πάντα.

Δέν κατασκοπεύει, ἀλλά εἶναι “πανταχοῦ παρών”, “φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν”, “Λόγος ζῶν, Θεός ἀληθινός, ἡ πρό αἰώνων Σοφία, ζωή, ἁγιασμός, δύναμις” (εὐχή ἁγίας Ἀναφορᾶς Μεγ. Βασιλείου).

Ἄρα, αὐτός πού θαυματουργοῦσε διά τῶν Ἀποστόλων ἦταν ὁ Ἀναστάς Κύριος. Αὐτός πού κυβερνᾷ τά σύμπαντα εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος καί Θεός μας.

Μπορεῖ νά “μεταβολίσει” τήν κακοπραγία ὅλης τῆς ἐνιστορικῆς ἀλαζονείας. Καί θά τήν παύσει ὁριστικά μέ τήν Β΄παρουσία Του.

Ἀλλά —ὅπως δέχθηκε νά σταυρωθεῖ καί νά θανατωθεῖ— ἔτσι ἀφήνει τήν ἐνιστορία στά χέρια μας, στά χέρια τῆς φαινομενικῆς παντοκρατορίας κάθε ἐποχῆς, στήν “ἐλευθερία” πού μᾶς χάρισε (γιά νά τήν κάνουμε “ἐλευθερία ἐνθεώσεως”), κι ἐμεῖς τήν χαραμίζουμε φτιάχνοντας “πολιτισμούς φθορᾶς καί θανάτου”.

Κάθε τι πού δέν μπολιάζεται μέ τόν Χριστό, γιά τόν Χριστό καί στόν Χριστό, ἐμπεριέχει “τό γονιδίωμα τῆς φθορᾶς” καί παρατείνει “τόν πολιτισμό τῆς φθορᾶς”.

Άναφερόμενοι στην “θέαση τοῦ Ἀναστάντος”, θά προχωρήσουμε καί σέ κάτι ἄλλο σημαντικό περί τό ἀναστάσιμο ἥθος, πού δυστυχῶς δέν ἀγγίζει τήν ἐποχή μας.

Ἡ ἐποχή μας φαντάζεται πῶς (μέ τήν βιο-τεχνολογία) θά μεταγγίσει πλασματική ζωτικότητα, μεθοδική διάρκεια, τεχνητή παράταση, τροπική ἀθανασία. Ἡ ἐποχή μας ἀλαζονεύεται. Καί ἀλαζονεύεται, γιατί ἀπιστεῖ, ἰδεολογικά “ἀθεολογεῖ” ἐναντι τῆς ἀληθείας τοῦ ζῶντος Θεοῦ τῆς ἱστορικής ἀποκαλύψεως.

Ὁ Θωμᾶς δέν ἀπιστοῦσε γιά τόν Χριστό.Γι’ αὐτό καί, μόλις Τόν ἀντίκρισε, Τόν προσκύνησε ὁμολογιακά: “ὁ Κύριός μου ὁ Θεός μου!” Ἀποζητοῦσε μερίδιο στήν κοινωνία τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Ἀνάσταση ἦταν θαῦμα “πᾶσαν ἔννοιαν ἐκπλήττον”.

Ὁ Θωμᾶς διψοῦσε νά ἀγγίξει κι ἐκεῖνος τόν Χριστό Ἀναστημένο, νά ἀξιωθεῖ τῆς “θέας τοῦ Ἀναστάντος” (αὐτό πού λέγεται “θεωρία-θεοπτία-θεῖος φωτισμός”). Ὁ

Θωμᾶς ἦταν “ἤδη κεκαθαρμένος” καί ἐπιποθοῦσε νά φθάσει στήν “θεωρία-θέαση τοῦ Θεοῦ”, ὅπως εἶχαν ἀξιωθεῖ, ἐλεηθεῖ καί φθάσει οἱ ὑπόλοιποι Μαθητές.

Ὁ Θωμᾶς ἤθελε νά ζήσει τόν Κύριο, ὡσάν τούς λοιπούς. Ὁλοτελῶς! Κατά κάποιον τρόπο, ὁ Θωμᾶς “εὐεργέτησε” τούς λοιπούς (καί ἐμᾶς) ζητώντας καί “προκαλώντας” ἄλλη μιά ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, πού μᾶς ἀφορᾷ κι ἐμᾶς ὅλους. «Ὡ τῆς καλῆς ἀπιστίας τοῦ Θωμᾶ»!

Ἀνάλογη εἶναι ἡ ἀδιάκοπη προσευχή τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ἀγίων, τῶν Δικαίων: «Ὡς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου, Σωτήρ, τήν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καί μεθ’ ἡμῶν καί σῶσον ἡμᾶς».

Ἦταν τόσο φοβερή ἐκείνη ἡ ἐμπειρία τοῦ Θωμᾶ, ἡ ἐνότητά του μέ τόν Ἀναστάντα, ὥστε νά καταστεῖ ἄξιος τῆς Πεντηκοστῆς, κοινωνός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί δυνατός νά ὑπομείνει ὑπέρ Χριστοῦ σταυρικό θάνατο στήν Ἰνδία!

Πιστοποίησε τήν ἐνότητά Του μέ τόν Ἀναστάντα, τήν βεβαιότητά Του γιά τόν Ἀναστάντα, τήν προσδοκία Του γιά τήν αἰώνια κοινωνία μέ τόν Ἀναστάντα, εὐαγγελιζόμενος τόν Ἀναστάντα, ἀκόμη καί μέχρι τήν ἔσχατη ἀναδοχή τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ μακαρισμός τῶν ἀνά τούς αἰῶνες πιστῶν πού δέν θά εἶχαν ἀξιωθεῖ τῆς αἰσθητῆς Ἀγιοπνευματικῆς θέας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά θά γίνονταν “πιστοί ἄχρι θανάτου”, αὐτός ὁ μακαρισμός δέν συνιστᾷ σύγκριση πρός τήν θεωρία-θέα-θέαση τοῦ Θωμᾶ. Εἶναι μιά ἐξαγγελία τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Χριστοῦ γιά κάθε καλοπροαίρετο πού θά πίστευε. Ἡ θέαση εἶναι μυστήριον τοῦ “καινοῦ αἰῶνος” πού παρέχεται εἴτε ἐκτάκτως εἴτε χαριτοβρύτως στούς ἀνθρώπους τῆς ἀγαθῆς προαιρέσεως καί τῆς καθαιρόμενης καρδιάς.

Ἐδῶ εἶναι ἓνα “λεπτό σημεῖο” πού μᾶς ἀφορᾷ ὅλους. Ζυγίζομαστε καί κρινόμαστε ὅλοι μας ἐπ’ αὐτοῦ. Ἀγνοοῦμε εἴτε ἐθελαγνοοῦμε τούς ἀναβαθμούς τῆς κοινωνίας μέ τόν Ἀναστάντα.

Ὅχι μόνον ὁ πολύς κόσμος. Ὅχι μόνον τά παιδάκια καί οἱ μεγαλύτεροι (πού ἐθίζονται σήμερα ἀποκλειστικά σέ μιά νέα τεχνητή ἐποποιία ἀθεολόγητης ἀνθρωπινότητος καί εἰδωλοποιημένης ἰσοπέδωσης). Ὁ ἀληθινός ἄνθρωπος τῆς θεοπλασίας καί τῆς θεουργίας εἶναι “ἄγνωστος” ἀκόμη καί σάν ἄκουσμα. Ζοῦμε στήν ἐποχή πού ἐπιπολάζει ἡ πιστευματική δυσπιστία καί ἡ πρακτική ἀθεία. Ἀκόμη καί ὁ ἀνθρωπισμός ζεῖ στίς “συνταγές”, ἀλλά συρρικνώνεται στίς καρδιές τίς ξελιγωμένες μόνο γιά τήν ἰδιοαναφορικότητα καί τήν πιό τέλεια “τεχνητή” τῆς ὑποστήριξης.

Γι’ αὐτό καί χρειαζόμαστε —πολύ περισσότερο σήμερα— ἀνθρώπους σάν τόν Πέτρο καί τόν Ἰωάννη τῆς ἀναστάσιμης πίστεως. Χρειαζόμαστε —πολύ περισσότερο σήμερα— ἀνθρώπους σάν τόν Θωμᾶ τῆς ἀπόλυτης πιστευματικῆς σχέσης μέ τόν Ἀναστάντα Χριστό.

Καί ἐδῶ προκύπτει ἡ εὐθύνη τῆς θεσμικῆς Ἐκκλησίας, ὅπου γῆς.

Δέν ἐπιτρέπεται νά γινόμαστε “φερέφωνα” πολέμων, νά εὐλογοῦμε ἐπιθετικούς πολέμους, νά προωθοῦμε ἔμμεσα αὐτό πού καταγγέλλουμε ἄμεσα, νά εὐλογοῦμε τόν πολυδιχασμό τῶν ἀνθρώπων σέ ὑποψήφιους ἀνθρώπινους στόχους, νά “θρησκευτικοποιοῦμε” ἀνθρώπινες αὐτοκρατορίες ἢ (ἐκ τοῦ ἀντιθέτου) νά καταφάσκουμε δυναστικές ἐπικυριαρχίες.

Τουλάχιστον, διότι ὁ κόσμος —ἄθελά του— ἀνά τούς αἰῶνες ψηλαφᾷ τήν Ἐκκλησία.

Καί δέν ἀναφέρομαι μόνο στόν “ἐκτός Ἐκκλησίας” κόσμο, ἀλλά καί στόν “ἐντός τῆς Ἐκκλησίας” ἄνηπτο καί ἄγευστο κόσμο. Καί ἡ ψηλάφηση αὐτῇ συνεχίζεται ἀνά τούς αἰῶνες.

Ὁ κόσμος ψάχνει νά βρεῖ ἂν ἡ θεσμική Ἐκκλησία εἶναι πάντοτε ἀληθινή ἢ ὄχι. Ἄν ἔχει τοὺς ἥλους στοῦ σώματός της. Ἄν δηλαδή ἔχει πόνο γιά τὰ παιδιά της, ὅσα πάσχουν καί ὑποφέρουν, χωρίς καμία συμπαράσταση. Ἄν ἀγαπᾷ καί πάσχει εἰλικρινά, ἀπροϋπόθετα γι’ αὐτά. Ἄν θυσιάζεται γιά τὰ μέλη της. Ἄν εἶναι λιτή, ἀσκητική, ἀληθινή, ταυτισμένη μέ τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Στήν Ἀμερική π.χ. πολλοί νέοι γίνονται Ὁρθόδοξοι, μαγνητισμένοι ἀπό τήν διαπιστωμένη (σέ ἐνοριακούς ἢ μοναστικούς θύλακες) αὐστηρότητα τοῦ

Ὁρθόδοξου πιστευματικοῦ ἥθους (τό ὁποῖο ἀπουσιάζει ἀπό τίς ποικίλες ἄλλες χριστιανικές ἐκδοχές).

Καί ὅταν τήν βρίσκει ἔτσι, ἐνθουσιάζεται καί ὑμνεῖ ἀπό τήν καρδιά του τόν Ἀναστάντα Χριστό καί ἀναφωνεῖ τήν σωτήρια ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ: “Ἐδῶ εἶναι τὸ φῶς μου, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου”!

Ὅταν, ὅμως, δέν τήν βρίσκει ἔτσι, καί βρίσκει ἀντὶ γιὰ λιτότητα χλιδή, ἀντὶ γιὰ ἀλήθεια διπλωματία, ἀντὶ γιὰ ἐνότητα διχόνοια, τότε σκανδαλίζεται καί ἀπελπίζεται. Τότε πέφτει ἐπάνω μας βαρὺς ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ: «Ἐξαιτίας σας βλασφημεῖται τὸ ὄνομά μου στὰ ἔθνη».

Βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ γιὰ τόν πόλεμο τῆς Ρωσίας μέ τήν Οὐκρανία, μέ τόσες εἰκόνες “νέων σταυροφοριῶν” μέ τήν θρησκεία δουλίδα στήν πολεμική φρίκη.

Βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ γιὰ τίς ὁμαδοποιήσεις τῶν Ὁρθοδόξων ἐν εἶδη φατριῶν.

Βλασφημεῖται στήν Ἀσία καί στήν Ἀφρική, γιατί οἱ λαοί αὐτοὶ προσδοκοῦσαν ἀπό τήν χριστιανική Εὐρώπη (τήν κάποτε δῆθεν χριστιανική), νά μήν τοὺς ἀδικεῖ, νά μήν τοὺς αἵματοκυλάει καί νά μήν ἐμπορεύεται τόν Χριστό.

Βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν τά ἄλλα ἔθνη βάζουν τό δάκτυλό τους στήν Ἑλλάδα, τήν Ὁρθόδοξη, τὴν Χριστιανική, καί βλέπουν ὅτι ἡ Ἑλλάδα παραπαίει στήν ἐκκοσμίκευση. Ἄφησε τὸ λεβέντικο ἥθος τῆς ρωμιοσύνης καί ἀκολουθεῖ τὸ ἰσοπεδωτικό χειμαρρῶδες ρεῦμα τοῦ μετανεωτερισμοῦ (τῆς μετανεωτερικῆς ὁμογενοποίησης καί τοῦ μηδενισμοῦ πρὸς κάθε παραδοσιακή ρίζα).

Βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ὁ κόσμος ἐρευνᾷ τὴν ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ καί διαπιστώνει ἀνακολουθία καί ὑποκρισία. Δυστυχῶς, ἄλλα λέμε καί ἄλλα κάνουμε. Δέν ἀντέχουμε στήν ψηλάφηση.

Πόσο όμως θ' άλλαζε ή ιστορία τής γῆς, ἂν ὁ κόσμος ποὺ μᾶς ψηλαφεῖ διαπίστωνε ὅτι εἴμαστε ἀληθινοὶ χριστιανοὶ βιώνοντας “τίς μορφές τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ” (ζώντας κοινωνικά, ἀσκητικά, ἐκκλησιαστικά καί χαρισματικά ὅσα μᾶς χάρισε καί μᾶς χαρίζει ὁ Κύριος διὰ μέσου ὅλης τῆς θείας ἐνανθρώπησής Του). Καί τότε νά ὁμολογοῦμε μέ τό χριστοειδές ἥθός μας ὅτι βρήκαμε, ζοῦμε, εὐαγγελιζόμαστε τὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας.

Αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, καί ὅποιος Τόν ἀκολουθεῖ δέν βαδίζει στὰ σκοτεινά, ἀλλὰ ἔχει πάντοτε τό φῶς τό ἀνέσπερο τοῦ Χριστοῦ, τό φῶς τῆς ζωῆς.